

Lucy Maud Montgomery

MARIGOLD

Splendidum družstvo

MARIGOLD

LUCY MAUD MONTGOMERY

Splendidum družstvo • Vražné, Hynčice

MARIGOLD

Copyright © Lucy Maud Montgomery, 1929

Cover © Splendidum družstvo, 2022

Translation © Tereza Novotná, 2022

Czech Edition © Splendidum družstvo

Vražné, Hynčice, 2022

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-207-9 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-208-6 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-209-3 (PDF)

Z kanadského originálu *Magic for Marigold* by L. M. Montgomery, přeložila Tereza Novotná.

Obsah

Jak těžké je vybrat jméno
Pečeť kmene
Neplechy Marigold
Marigold na návštěvě
Smrt čeká za dveřmi
Zlý pes
Ztracený smích
Nevydařená návštěva v Blue Water Beach
Vánoce
Setkání s princeznou
Dokonalá Gwendolyn
Marigold na útěku
Duch Clementiny
Hořkost duše
Setkání se šílenou ženou
Děti hněvu
Nečekaná návštěva
Soví vrch
Bernice Willisová
Trest pro Billyho
Konec snů

Jak těžké je vybrat jméno

1.

Kdysi dávno – což je, když se nad tím zamyslíte, opravdu jediný správný způsob, jak začít příběh – jediný způsob, který opravdu zavání romantikou a pohádkou – se všichni členové klanu Harmony Lesleyových sešli, aby jako obvykle oslavili narozeniny staré babičky. A také aby pojmenovali Lorrainino dítě. Byla to do nebe volající ostuda, jak pateticky řekla teta Nina, že ten malý miláček byl na světě celé čtyři měsíce beze jména. Ale co se dalo dělat, když ubohý drahý Leander zemřel tak strašně náhle pouhé dva týdny před narozením své dcery a ubohá Lorraine byla pak týdny tak zoufale nemocná. Vždyť ještě není moc silná. A v její rodině byla tuberkulóza, víte?

Teta Nina vlastně vůbec nebyla teta – alespoň ne žádná Lesleyová. Byla to jen sestřenice. V kastě Lesleyů bylo zvykem každému říkat “strýčku” nebo “tetičko”, jakmile zestárl natolik, že se mu mezi mladým osazenstvem hodilo křestní jméno. Těchto “tetiček” a “strýčků” je v příběhu mnoho. Nebudu se zdržovat vysvětlováním, o koho jde. Na tom nezáleží. Všichni byli Lesleyové nebo se za ně provdali. Na tom jediném záleželo. Pokud jste byl

Lesley, narodili jste se do purpuru. Dokonce i rodokmeny jejich koček byly známé.

Všichni Lesleyové zbožňovali Lorrainino dítě. A bylo to už třicet let, co se v Cloud of Spruce narodilo dítě. Stará babička nejednou chmurně prohlásila, že staré dobré časy, kdy se rodilo jedno dítě za druhým pominuly. Takže příchod této malé dámy by byl vítán s bujarým nadšením, nebýt Leanderovy smrti a Lorraininy dlouhé nemoci. Teď, když přišly narozeniny staré babičky, měli Lesleyovi záminku k dlouho odkládanému veselí. Co se týče jména, žádné dítě Lesleyových nikdy nedostalo jméno, dokud se k němu nevyjádřili všichni příbuzní v dostupné vzdálenosti. Výběr vhodného jména byl v jejich očích mnohem důležitější než samotné křtiny. A o co víc v případě dítěte bez otce, jehož matka byla docela milá duše, ale – však víte!

Cloud of Spruce, původní usedlost Lesleyových, kde žila stará babička, mladá babička, paní Leanderová, dítě a Salome Silversidesová. Dům stál na břehu přístavu, dost daleko od vesnice Harmony, aby se dalo hovořit o skutečném venkově; krémový cihlový dům – pěkný buclatý starý dům – tak porostlý vinnou révou, že vypadal spíš jako hromada břechťanu než jako dům; dům působil, jakoby složil ruce v klín a řekl: “Budu odpočívat.” Všichni se na něj dívali jako na starý dům. Před ním se rozprostíral krásný přístav Harmony s jeho šumícími vlnami, které byly tak blízko, že za podzimních bouří se rozstříkovaly po zápraží a zanášely okna. Za ním se rozkládal ovocný sad, který se šplhal po svahu. A kolem něj se vždy ozývalo tiché vzdychání velkého smrkového lesa na kopci.

Narozeninová večeře se jedla v pokoji staré babičky – který byl “sadovým pokojem”, dokud stará babička před dvěma lety vesele a

klidně neoznámila, že už ji nebaví vstávat před snídaní a pracovat mezi jídly.

“Do konce života mě bude někdo obsluhovat,” řekla. “Mám za sebou devadesát let otročení pro jiné lidi,” a šéfování, říkali si Lesleyovi v duchu. Ale ne nahlas, protože chvílemi to opravdu vypadalo, jako by uši staré babičky slyšely na míle daleko. Strýc Ebenezer si jednou o půlnoci ve sklepě, když si myslel, že je sám v domě, si řekl něco o staré babičce. Příští neděli odpoledne mu to vyčetla. Řekla, že jí to řekl Lucifer. Lucifer byl její kocour. A strýček Ebenezer si najednou vzpomněl, že když to říkal, seděl jeho kocour na okraji koše na brambory.

Bylo mnohem bezpečnější o staré babičce nic neříkat.

Pokoj staré babičky byl dlouhý, matně zelený táhnoucí se napříč jižním koncem domu, s prosklenými dveřmi otevírajícími se přímo do sadu. Na stěnách visely fotografie lesleyovských nevěst šedesát let zpátky, většinou s obrovskými kyticemi a nádhernými závoji a vlečkami. Byla mezi nimi i fotografie Clementininy – Clementine, Leanderova první žena, která zemřela před šesti lety i s malou bezejmennou dcerkou. Stará babička ji měla pověšenou na stěně u nohou své postele, aby ji měla stále na očích. Stará babička měla Clementinu velmi ráda. Alespoň takový dojem v Lorraine vždycky vyvolávala.

Na obrázek se dobře dívalo – Clementina Lesleyová byla velmi krásná. Nebyla oblečená jako nevěsta – ve skutečnosti byl snímek pořízen těsně před její svatbou a měl klanovou proslulost jako “Clementine s lilií”. Pózovala ve stoje s krásnýma rukama opřenýma o podstavec a v jedné štíhlé, dokonalé ruce (Clementininy ruce se staly tradicí půvabu) držela lilií, na kterou upřeně hleděla. Stará

babička kdysi Lorraine vyprávěla, že jeden významný host, umělec světového věhlasu, při pohledu na ten obraz vykřikl: “Nádherné ruce! Ruce, do nichž by člověk mohl bez obav vložit svou duši!”

Lorraine si povzdechla a podívala se na své poněkud hubené ruce. Nebyly krásné, spíše nehezké; přesto ji Leander jednou vášnivě políbil konečky prstů.

Stará babička měla v koutě u postele hodiny, které zažily všechny pohřby a svatby, odchody, příchody, setkání a rozchody pěti generací; dědečkovy hodiny, které před sto čtyřiceti lety přivezl manželův otec ze Skotska; Lesleyovi si zakládali na tom, že jsou pionýři z Ostrova prince Edwarda. Hodiny stále ukazovaly skvěle čas a stará babička každou noc vstávala z postele, aby je natáhla. Dělala by to, i kdyby umírala.

Její další velký poklad se nacházel v protějším rohu. Velká skleněná vitrína, v níž byla Alicia, slavná panenka Skinnerová. Matka staré babičky byla Skinnerová a panenka neměla v lesleyských tradicích žádnou roli, ale každé lesleyské dítě bylo vychováno v bázni a úctě k ní a znalo její příběh. Sestra matky staré babičky přišla o svou jedinou tříletou dcerku a už nikdy potom nebyla “úplně v pořádku”. Nechala si vyrobit voskovou podobiznu svého dítěte, kterou měla stále vedle sebe a mluvila s ní, jako by byla živá. Byla oblečena do nádherných vyšíváných šatů, které patřily mrtvému dítěti, a nosila jedny z jejích střevíčků. Druhý střevíček držela v jedné voskové ručičce připravený pro malou bosou nožičku, která vykukovala pod mušelínovými volánky. Panenka byla tak živá, že se Lorraine vždycky zachvěla, když kolem ní prošla, a Salome Silversidesová velmi pochybovala o tom, zda je vůbec vhodné mít takovou věc v domě, zvláště když věděla, že Lazarre,

francouzský nájemník, si myslí a vypráví, že je to "svatost" staré dámy, věřil, že se před ní pravidelně modlí. Všichni Lesleyovi na ni však byli jistým způsobem pyšní. Žádná jiná rodina z Ostrova prince Edwarda se takovou panenkou nemohla pochlubit. Dodávalo jim to jisté vyznamenání a turisté o tom psali do místních novin, když se vraceli domů.

Na slavnosti byly samozřejmě přítomny i kočky. Lucifer a Čarodějnice z Endoru. Obě s kožichem jakoby z černého sametu s velkýma kulatýma očima. Toto místo bylo proslulé tímto plemenem černých koček s topazovýma očima. Její kořata se neprodávala, ale rozdávala s náležitou důležitostí.

Lucifer byl oblíbencem staré báby. Subtilní kočka. Nevyzpytatelný kocour tak plný tajemství, že z něj docela vyzařovalo. Čarodějnice z Endoru má sice podivné jméno, ale ve srovnání s Luciferem byla obyčejná. Salome se poněkud divila, že se stará babička nebojí odsouzení za to, že takto kočky pojmenovala. Salome "měla ráda kočky tam, kde patří", a rozzuřilo ji, když jí strýček Klon jednou řekl: "Salome Silversidesová! S takovým jménem bys měla být sama kočka. Elegantní, mrouskející plyšová maltézačka."

"Jsem si jistá, že nevypadám jako kočka," řekla Salome velmi uraženě. A strýček Klon souhlasil, že nevypadá, aby ji uklidnil.

Stará babička byla dvaadevadesátiletá dáma, která se hodlala dožít stovky. Drobná, scvrklá, vrásčitá žena s blýskavýma černýma očima. Ve většině věcí, které řekla nebo udělala, byl cítit nádech zloby. Vládla celému klanu Lesleyových a věděla o všem, co se v něm říká a dělá. Pokud se vzdala "otroctví", rozhodně se nevzdala "šéfování". Dnes se opírala o karmínové polštáře, na hlavě měla

uvázanou bílou čepičku s volánky, spokojeně jedla večeři a myslela si o svých snachách, vnučkách a pravnučkách věci, které se nesmějí říkat.

2.

V čele dlouhého stolu seděla mladá babička, pětadesátiletá, vysoká, pohledná dáma s ocelově modrýma očima a bílými vlasy, kterou stará babička považovala za poněkud protřelou mladici. Nebylo na ní nic z tradiční babičky s čepci a pletením. Ve svých fialových sametových šatech s nádherným krajkovým límcem vypadala jako stará majestátní princezna. Šaty byly ušité před osmi lety, ale když si mladá babička něco oblékla, hned to vypadalo, že je to na vrcholu módy. Většina přítomných Lesleyových si myslela, že by neměla odkládat černé šaty ani na narozeninovou večeři. Ale mladé babičce bylo jedno, co si myslí, stejně jako staré babičce. Byla Blaisdellová – jedna z “tvrdohlavých Blaisdelů” – a tradice Blaisdelů byly stejně dobré jako tradice Lesleyových.

Lorraine seděla po pravici mladé babičky u stolu a vedle ní leželo v kolébce dítě. Kvůli dítěti měla jistou nepopiratelnou důležitost, která jí nikdy předtím nebyla přiznána. Všichni Lesleyovi byli více či méně proti Leanderově “druhé volbě”. Uklidňoval je pouze fakt, že byla dcerou ministra. Byla to plachá, nesmělá, hezká bytost – zcela bezvýznamná, až na obrovskou masu lesklých, světle zlatých vlasů. Její drobný obličej byl sladký a měla zvláště jemné šedomodré oči s dlouhými řasami. V černých šatech vypadala velmi mladě a křehce. A začínala být zase trochu šťastná. Její náruč, která

se v nočním tichu tak prázdňě natahovala, byla opět plná. Pole a kopce kolem jejich domu, které byly tak strohé, holé a chladné, když její malá holčička přišla na svět, byly teď zelené a zlaté, obsypané květy, a sad byl sám o sobě nádherným voňavým světem. Člověk nemohl být úplně nešťastný, na jaře, s tak nádherným, neuvěřitelným dítětem.

Děťátko leželo ve staré kolébce, kde před ní ležel její otec a dědeček – docela rozkošné miminko s drzou bradičkou, drobnými ručičkami nádhernými jako květy jabloní, pohádkově modrýma očima a arogantním, nadřazeným úsměvem dětí, než zapomenou na všechny ty úžasné věci, které zpočátku znají. Lorraine sotva dokázala sníst večeři, protože se na své dítě láskyplně dívala a přemýšlela. Stane se z té drobné osůbky někdy tančící, hvězdně vyhlížející dívka – nevěsta v bílém – matka? Lorraine se zachvěla. Nebylo dobré dívat se tak daleko dopředu. Teta Anne vstala, přinesla šátek a něžně ho Lorraine položila kolem ramen, přestože červnový den byl horký, ale raději měla šátek na sobě po celou dobu večeře, než aby ranila tetiny city. Tato skutečnost Lorraininu povahu přesně vystihovala.

Po levici mladé babičky seděl strýc Klondike, pohledný, tajemný, nevypočitatelný člen klanu Lesleyů, s rovným, těžkým obočím, jiskrnýma modrýma očima, hřívou plavých vlasů a rudozlatým plnovousem, kvůli němuž jedna sentimentální dáma z Harmonie nejistých let řekla, že jí připomíná ty nádherné staré Vikingy.

Strýček Klondike se ve skutečnosti jmenoval Horác, ale od té doby, co se vrátil z Yukonu a z kapes mu kapalo zlato, mu říkali

Klondike Lesley. Jeho božstvem byl Bůh všech tuláků a v jeho službách strávil Horác Lesley divoká, nádherná, dobrodružná léta.

Když Klondike chodil do školy, měl ve zvyku dívat se na určitá místa na mapě a říkat si: "Já se tam jednou vydám." A skutečně se tam vždycky vydal. Stál na nejjižnějším balvanu Cejlonu a seděl na buddhistických krakorcích na okraji Thibetu. Jižní kříž byl jeho kamarád a v zahradách Alhambry slyšel zpěv slavíků. Indie a čínská moře pro něj byly jako vyprávěný příběh a sám se procházel po velkých arktických prostorech za polární záře. Žil na mnoha místech, ale žádné z nich nikdy nepovažoval za domov. Jeho domovem bylo vždy a jen posvátné dlouhé, zelené, do moře hledící údolí, kde se narodil.

A nakonec se domů vrátil nasycený zážitky z cest, aby prožil zbytek života jako slušný a zákony dodržující člověk, čehož rozhodujícím znamením a důkazem bylo, že si knír a vousy upravil do slušivého tvaru. Knír byl obzvlášť ohavný. Jeho konce visely dolů téměř stejně jako vousy. Když se ho teta Anna zoufale zeptala, proč proboha nosí takový knír, odpověděl, že si ho omotává kolem uší, aby mu bylo teplo. Klan se hrozně bál, že jej hodlá nosit i nadále – strýček Klon byl totiž Lesley i Blaisdell. Nakonec si knír nechal ostříhat, ačkoli se nikdy nedal přimět k tomu, aby si nechal oholit tvář, bez ohledu na módu. Ale přestože chodil spát brzy alespoň jednou týdně, stále si s chutí vychutnával život a klan se ho a jeho cynických řečí vždycky tajně hodně bál. Zejména teta Nina se ho obávala ode dne, kdy mu hrdě řekla, že jí její manžel nikdy nelhal.

„Ach, ty chudinko,“ řekl strýc Klon s opravdovým soucitem v tónu.

Nina předpokládala, že v tom vzdechu je nějaký vtip, ale nikdy ho nedokázala najít. Vždy jí dělalo potíže pochopit jeho vtipy.

Klondike Lesley byl známý tím, že nesnáší ženy. Otevřeně se vysmíval každé lásce, zvláště pak vrcholné absurditě lásky na první pohled. To však nebránilo jeho klanu, aby se ho po léta snažil oženit. Kdyby měl Klondike ženu, která by byla za všech okolností nad věcí, byla by pro něj jako stvořená. Dávali si na tom záležet a s pověstnou lesleyovskou upřímností mu doporučili několik skvělých nevěst. Ale Klondike Lesleyho byl velmi vybíravý.

„Katherine Nicholsová?“

„Ale podívejte se na ty její tlusté kotníky.“

„Emma Goodfellowová?“

„Její matka volala v kostele ‘mňau’, kdykoli farář řekl něco, co se jí nelíbilo. Nemůžu riskovat dědičností.“

„Rose Osbornová?“

„Nemůžu vystát ženu s baculatýma rukama.“

„Sara Jennetová?“

„Vejce bez soli.“

„Lottie Parksová?“

„Chtěl bych ji jako dochucovadlo, ne jako pokrm.“

„Ruth Russellová?“

Zapřemýšlel, jako by konečně narazil na ženu, na které žádný rozumný muž nemůže najít chybu.

„Příliš svérázná. Když nemá co říct, nemluví. To je u ženy opravdu příliš zvláštní, nemyslíte?“

„Dorothy Porterová?“

„Hezká při svíčkách. Ale nevěřím, že by jí to tak slušelo u snídane.“

„Amy Rayová?“

„Pořád mručí, mrká, couvá, drápe se. Pěkná malá kočička, ale já nejsem myš.“

„Agnes Barrová?“

„Žena, která místo modliteb říká Couéovu formuli!“

„Olive Purdyová?“

„Hysterka – jednou smích, podruhé slzy. Děkuji, nemám zájem.“

I stará babička se chopila iniciativy, ale nesešla se s lepším úspěchem. Byla moudřejší, než aby mu hodila na hlavu jednu dívku – muži z klanu Lesleyů se nikdy neženili s ženami, které jim byly vybrány. Ale měla svůj vlastní způsob, jak věci řídit.

„Nejrychleji cestuje ten, kdo cestuje sám,“ bylo jediné, co dokázala z Klondikea dostat.

„To je od tebe chytré,“ řekla stará babička, „jestli je rychlé cestování to jediné, co v životě potřebuješ.“

„To ode mě není chytré. Copak neznáš Kiplinga, babičko?“

„Kdo je Kipling?“ zeptala se stará babička.

Strýček Klondike jí to neřekl. Pouze řekl, že je odsouzen zemřít jako starý mládenec – a svému osudu nemůže uniknout.

Stará babička nebyla hloupá žena, i když nevěděla, kdo je Kipling.

„Čekal jsi příliš dlouho – ztratil jsi chuť k jídlu,“ řekla bystře.

Lesleyovi to vzdali. Nemělo smysl snažit se pasovat toho rozčilujícího příbuzného na manžela. Zůstal starý mládenec Klon s příšerným zvykem drát “upřímné sympatie”, když se některý z jeho přátel oženil. Možná to bylo jen dobře. Jeho synovcům a neteřím by to mohlo prospět, zejména Lorraininu dítěti, které zjevně zbožňoval.

A tak tu byl, nezadaný, lehkovážný a spokojený, a všechny je pozoroval se svým pobaveným úsměvem.

Lucifer mu vyskočil na koleno, a jakmile se posadil upřel na něho svůj drzý pohled. Kocour se podbízel jen málokomu, ale Klondike Lesley to s ním uměl. Strýc ho krmil kousky jídla z vlastního talíře a Salome, která jedla s rodinou, protože byla sestřenicí Jane Lyleové ze čtvrtého kolena, která si vzala nevlastního bratra Lesleyho, to připadalo strašně nechutné.

3.

Strýc William-nadlesní si dlouho dítě prohlížel, a poté řekl nezapomenutelnou hlášku: „Není to, ehm, hezké dítě, nemyslíte?“

„To se časem změní,“ řekla stará babička. Jako ostražitá kočka vyčkávala na příhodnou dobu, aby si rýpla: „Ty,“ řekla zlomyslně, „jsi byl moc hezké dítě, i když jsi neměl na hlavě o nic víc vlasů než teď.“

„Krása je osudový dar. Bez ní jí bude líp,“ povzdechla si teta Nina.

„Tak proč si každý večer mažeš obličej studeným krémem, jíš syrovou mrkev kvůli pleti a barvíš si vlasy?“ zeptala se stará babička.

Teta Nina si nedokázala vysvětlit, jak stará babička ví o mrkvi. Neměla žádnou kočku, která by jako Lucifer vše “vyžvanil”.

„Všichni jsme takoví, jak nás Bůh stvořil,“ řekl strýc Ebenezer zbožně.

„Tak to Bůh na některých z nás si nedal moc záležet,“ odsekla stará babička a významně se zadívala na obrovské uši strýce Ebenezera a volán bílých vousů kolem krku, díky čemuž vypadal jako ovce. Ale pak, uvažovala, ať už byl za nos zodpovědný kdokoli, bylo sotva spravedlivé vinit Boha za Ebenezerovy vousy.

„Má zvláště tvarovanou ruku, že?“ nedal si pokoj strýc William-nadlesní.

Teta Anna se sklonila a políbila jednu z malých ručiček dítěte.

„Ruka umělce,“ řekla pyšně.

Lorraine se na ni vděčně podívala a deset minut hořce nenáviděla strýce Williama-nadlesního skrytého pod svými zlatými vlasy.

„Krása není ve tváři, krása je světlo v srdci,“ řekl strýc Archibald, který jen zřídka kdy otevřel ústa, a když, tak povětšinou vypustil nějaké přísloví.

„Mohl bys mi říct, Archibalde,“ řekla stará babička mile, „jestli opravdu vypadáš tak slavnostně, když spíš.“

Nikdo jí neodpověděl. Teta Mary Martha, jediná, která jí mohla odpovědět, je už deset let mrtvá.

„Ať už je hezká, nebo ne, bude mít hodně dlouhé řasy,“ řekla teta Anna a vrátila se k dítěti jako k bezpečnějšímu tématu hovoru. Nemělo smysl, aby stará babička rozpoutala rodinnou hádku pro vlastní pobavení tak brzy po odchodu nebohého Leandera.

„Bůh tedy pomáhej mužům,“ řekl vážně strýc Klon.

Teta Anna se divila, proč se stará babička směje sama sobě, až se postel otřásá. Teta Anna uvažovala, že by bylo jen dobře, kdyby se Klondike se svým pochybným smyslem pro humor nezúčastnil tak vážného shromáždění, jako bylo toto.

„No, každopádně jí musíme dát nějaké hezké jméno,“ řekla rázně teta Flora. „Je prostě hrozné, že je tak dlouho bez jména. No tak, babičko, měla bys jí dát jméno. Co navrhuješ?“

Stará babička se tvářila lhostejně. Měla už tři jmenovkyně, takže věděla, že Leanderovo dítě se po ní jmenovat nebude.

„Říkejte jí, jak chcete. Jsem už příliš stará na to, abych se tím zabývala. Vyřídte si to mezi sebou.“

„Ale my bychom chtěli vaši radu, babičko,“ řekla nešťastně teta Lea, kterou stará babička zrovna moc nesnášela, protože si všimla hned, jak jí Lea podala ruku, že nemá upravené nehty.

„Nemám žádnou radu, kterou bych vám mohla dát. Nemám nic než trochu moudrosti a tu vám dát nemohu. Ani já nemůžu za to, když má žena nos jako z obchodního stánku.“

„Máš na mysli můj nos?“ zeptala se příkře teta Lea. Často říkala, že je jediná z klanu, kdo se staré babičky nebojí.

„Kousnuté prase kvičí,“ opáčila stará babička. Pohrdavě se opřela o polštáře a pomstychtivě usrkla čaje.

Trvala na tom, že si nejdřív dá večeri, aby se mohla dívat, jak ostatní jedí. Věděla, že je to všem více či méně nepříjemné. Ale bylo fajn, že zase může být nepříjemná. Čtyři měsíce musela být tak hodná a ohleduplná. Čtyři měsíce byly dost dlouhá doba na to, aby někdo truchlil. Čtyři měsíce, kdy se neodvážila nikoho vytočit. Připadalo jí to jako čtyři století.

Lorraine si povzdechla. Věděla, jak chce svému dítěti říkat. Ale věděla, že nikdy nebude mít odvahu to říct. A kdyby to udělala, věděla, že by s tím nikdy nesouhlasili. Když se člověk přiženil do rodiny, jako byli Lesleyovi, musel nést následky. Bylo to velmi těžké, když jste nemohli pojmenovat vlastní dítě podle svého – dokonce se

vás ani nezeptali, jak byste chtěla, aby se jmenovalo. Kdyby Lee žil, bylo by to jiné. Lee, který nebyl ani trochu jako ostatní Lesleyovi – kromě strýce Klona, malého Lee, který miloval zázraky, krásu a smích – smích, který tak náhle utichl. Nebeské žerty musely mít jistě větší šmrnc, když se k nim přidal. Jak by byl na tom srdečném shromáždění nad pojmenováním svého dítěte vyjekl! Jak by je smetl ze stolu! Lorraine si byla jistá, že by ji nechal pojmenovat své dítě...

„Myslím,“ pronesla paní Davidová Lesleyová vážně a smutně hodila hlavou, „že by bylo jediné půvabné a vhodné, kdyby se jmenovala po Leandrově první ženě.“

Paní Davidová a Clementine byly velmi důvěrné přítelkyně. Lorraine se znovu zavrtěla a přála si, aby to neudělala, protože oko tety Anny vypadalo jako oko ptáka, který se vrhá na svou kořist.

Všichni se podívali na Clementinin obraz.

„Chudák Clementine,“ povzdechla si teta Stasia tónem, který v Lorraine vyvolal pocit, že by nikdy neměla zaujmout místo chudinky krásné Clementine.

„Pamatujete si, jaké měla nádherné černé vlasy?“ zeptala se teta Marcia.

„A jaké krásné ruce,“ podotkla prateta Matylda.

„Byla tak mladá na to, aby zemřela,“ povzdechla si teta Josephine.

„Byla to taková milá dívka,“ řekla prateta Elizabeth.

„Milé děvče, to ano,“ souhlasil strýc Klon, „ale proč odsoudit nevinné dítě, aby celý život nosilo takové jméno? To by byl opravdu hřích.“

Klan, s výjimkou paní Davidové, mu byl vděčný a tvářil se tak, zejména mladá babička. To jméno by se prostě nehodilo, bez ohledu

na to, jak byla Clementine roztomilá. Například ta stará příšerná písnička – “Ach, má milá Clementino”, kterou kluci po nocích vyli podél cesty. Ne! Ale paní Davidová zuřila. Nejen proto, že s ní Klondike nesouhlasil, ale i proto, že napodoboval její staré šištění, z něhož už dávno vyrostla, opravdu to od něj bylo podlé, že ho zase takhle vytáhl.

„Dáš si ještě něco k jídlu?“ zeptala se ji mladá babička laskavě.

„Ne, děkuji.“ Paní Davidová se jí pomstila ještě strašlivěji tím, že nechala dvě třetiny pudinku nesnědené, protože věděla, že ho uvařila mladá babička. Mladá babička se v noci probudila a přemýšlela, jestli se s pudinkem opravdu něco stalo. Ostatní ho možná snědli ze slušnosti.

„Kdyby se Leander jmenovala skoro jakkoli jinak, mohla se jmenovat po svém otci,“ řekl prastrýc Walter. „Roberta-Georgina-Johanna-Andrea-Stephanie-Wilhelmina.“

„Nebo Davidena,“ řekl strýc Klon. Ale prastrýc Walter ho ignoroval.

„Ze jména jako Leander nic nevymyslíš. Proč jsi mu tak říkala, Mariano?“

„Jeho dědeček ho pojmenoval po tom, kdo přeplaval Hellespont,“ řekla mladá babička tak káravě, jako by před pětatřiceti lety neproplakala celou jednu noc, protože starý dědeček dal jejímu dítěti tak strašné jméno.

„Mohla by se jmenovat Hrdinka,“ řekl s úsměvem strýc Klon.

„Jednou jsme měli psa, který se tak jmenoval,“ řekla stará babička.

„Leander ti před smrtí řekl, že chce nějaké zvláštní jméno, vid', Lorraine?“ zeptala se teta Nina.

„Ne,“ zarazila se Lorraine. „On – on měl tak málo času, aby mi řekl – cokoli.“

Klan se na Ninu zamračil. Připadalo jim, že je velmi netaktní. Ale co se dalo čekat od ženy, která psala poezii a prodávala ji po kraji? Její psaní se mohlo schvalovat – a tajit. Koneckonců Lesleyovi nebyli netolerantní a každý měl nějaké nedostatky. Ale prodávat poezii!

„Chtěla bych, aby se dítě jmenovalo Gabriella,“ trvala na svém Nina.

„U Lesleyů se takové jméno nikdy nevyskytovalo,“ řekla stará babička.

„Myslím, že je načase, abychom měli nějaká nová jména,“ řekla básnířka vzpurně. Ale všichni se tvářili kamenně a Nina se dala do pláče. Plakala při sebemenší provokaci. Lorraine si vzpomněla, že jí Leander vždycky říkal paní Gummidgeová.

„No tak,“ řekla stará babička, „určitě můžeme to dítě pojmenovat v klidu. Nedělej tu chybu, Nino, že si myslíš, že věci pomůžeš tím, že ze sebe uděláš mučednici.“

„Co myslíte, slečno Silversidesová?“ zeptal se strýček Charlie, kterému se zdálo, že Salome zcela tuto záležitost ignoruje, což se mu nelíbilo.

„Ach, nezáleží na tom, co si myslím. Na mně nezáleží,“ řekla Salome a začala se ládovat okurkami.

„Ale no tak, jsi přece jedna z rodiny,“ přemlouval ji strýček Charlie, který věděl – jak říkal – jak na ženy.

„No,“ Salome se uvolnila, protože už opravdu toužila po tom, aby se k tomu vyjádřila, „vždycky jsem si myslela, že jména končící na ‘ine’ jsou tak elegantní. Moje volba by byla Rosaline.“